

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

37. Quæ intentio sufficiat in Episcopo, ut consecratio sit valida? Idem est
de aliis Ministris aliorum Sacramentorum. Ex p. 12. t. 1. r. 37.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

quod hodie consecratio; quequid antiqua dispo-
nent de Metropolitanis, & Comprovincialibus Epif-
copis in cap. fin. distinct. 61. cap. 1. dist. 75. cap. si Archie-
piscopus, & cap. Nec Episcopus de temp. Ord. & alibi
frequenter, non fit nisi de mandato Summi Pontificis.
Sicut enim referuauit sibi Cathedralium prouisionem,
sic etiam ab eius libito pendere uoluit facultatem
consecrandi, cum non deceat inferiores se inge-
rere in iis in quibus ipse manum apposuit, cap. cum in
distribuentis de tempore Ord. Abbas per illum in
cap. Memimus, not. 3. de accus. Augustinus V. consecr.
pr. §. 2. Et apparet ex dictis rubr. Pontificalis, atque
ex obseruantia Romanæ Curie secundum quam Pro-
moti ibidem consecrantur, vel commissionem obti-
nent ad partes. Nullus itaque potest hoc munere fun-
gi, sine speciali mandato Papæ. Unde primarius Con-
secrator requisitus à secundo, qui antiquior est ex as-
sistentibus, de consecrando interrogat, *habetis man-
datum?* & in Curia quidem, in qua Eminentissimi
Cardinales solent hanc exercere functionem, datur ei
facultas uixæ uocis oraculo; reliquis uero Prælati-
tam in Curia, quam extra conceditur per literas Apo-
stolicas, quæ legendæ sunt in principio, iuxta formam
ab ipso Pontifici præscriptam, alioquin non præsta-
retur fides, quoniam oraculum uixæ uocis Cardinali-
bus communicari solet. Itaque interueniente huius-
modi Papæ delegatione non est opus requirere alium
Archiepiscopi assensum; quamuis enim secundum ius
commune, non deberet suffraganeus ordinari, nisi per
Metropolitanum, ut de ipsius assensu cap. si Archie-
piscopus, cap. si Episcopus de temp. Ordinat. & alibi fre-
quenter attamen iura illa procedunt secundum tem-
pora, in quibus Electiones per capitula, & confirma-
tiones à Metropolitanis fiebant, & ideo electione
sublata, ut dictum est, censentur antiquata iura etiam
in hac parte abrogata signanter propter manus Papæ
appositionem. Ideo hodie Episcopi Comprovincia-
les non sunt conuocandi pro consecratione suffragane-
i; & cessat actio iniuriarum propter omisam con-
uocationem alicuius Episcopi Comprovincialis,
etiam si ageretur de Metropolitanis consecratione, quæ
omnia valde notanda sunt. Concedo tamen, quod
quando consecratio fit extra Curiam, deleganda qui-
dem esset Metropolitanis.

RESOL. XXXVI.

Quomodo Episcopi in Consecratione debeant imponere
manus super caput ordinandi, & proferre uerba. Ac-
cipe Spiritum Sanctum, &c.

Quod idem erit dicendum pro iunctione materiae, & for-
mæ aliorum Sacramentorum. Ex part. 12. tract. 1.
Ref. 6.

§. 1. **R**esolutio huius questionis pendet ex illa ge-
nerali omnium Sacramentorum, quomodo
debeat forma cum materia concurrere.

Sup. doctri-
na contenta
in hoc &
seq. § in to. 1.
tr. 1. Ref. 5. &
62. & in to.
2. tr. 5. Ref.
16. & in to.
7. tr. 2. ex
Ref. vnic re-
citatiue in
§ Nec ualet.
& § Respon-
deo non
esse.

Prima opinio requirit physicam coniunctionem ma-
teria cum forma, saltem partialem, ita ut aliqua pars
formæ simul coexistat cum aliqua parte materiae, scilicet
ablutionis, vel uctionis: quare si post finitam
ablutionem, vel uctionem incipiat forma proferri,
vel è contra post totam formam prolatam incipiat
ablutio, vel uctio, non erit validum Sacramentum.
Ita docent Scotus in 4. dist. 6. q. 3. Gabriel in 4. dist. 6.
q. 1. art. 2. concl. 8. Maior dist. 2. q. 2. argum. 4. Nauartus
cap. 2. n. 7. Tolerus lib. 2. cap. 19. num. 1. Zambranus
de articulo mortis, cap. 1. dub. 2. n. 5. Faucet Richardus
in 4. dist. 3. art. 4. q. 2. Syluest. V. Baptismus §. quæst. 2.
num. 3. dum aiunt ad Baptismi ualorem sufficere, si

prolatio uerborum incipiat antequam ablutio finiatur,
aut è contra. Fauet Catechismus Romanus ti-
tulo de Baptismo, dum monet nec ante, nec post
ablutionem, sed simul cum illa proferendam esse
formam.

2. Sed ego olim contrariæ sententiæ adhesi, quæ
docet validum fieri Sacramentum si post finitam
ablutionem, vel uctionem proferatur forma, vel
paulo post prolatam formam incipiat ablutio, vel
uctio. Sic traditur Sotus in 4. dist. 3. q. 2. art. 8. Petrus
Ledesma tom. 1. sum. tract. de Baptismo. cap. 1. in fin.
Henriquez lib. 4. cap. 9. n. 10. & lib. 2. cap. 9. n. 1. Suarez
tom. 3. disp. 2. sect. 2. Valquez 3. part. disp. 1. 48. num. 5. 4.
Valentia tom. 4. disp. 4. quæst. 1. punct. 4. Coninch 9. 4.
n. 40. Sà V. Baptismus, q. 4. Vega ibi casu 23. Layman
lib. 5. tract. 2. cap. 7. num. 5. Bonacina disp. 2. quæst. 2.
punct. 1. n. 23. & punct. 2. n. 2. dicens esse commune
Doctorem. Probat, quia cum Sacramentum non
sit compositum physicum, sed morale, non requirit
physicam coniunctionem partium, sed solam mora-
lem, at moraliter uerum censetur loqui, qui dicit
*Ego comedo panem istum, osculor istam Crucem, laues
manus, &c.* vel immediatè per actionem præstitam,
vel mox illam præstiturus: ergo similiter in forma Sa-
cramenti.

3. Itaque pro praxi (ut dixit Præpositus in 2. p. q. On-
de Sacram. Ordinis dub. 10. n. 79.) curent Episcopi, ut
moraliter simul, ut non fit morale temporis inter-
uallum, manus imponant, ac proferant uerba formæ:
Accipe Spiritum Sanctum, &c.

RESOL. XXXVII.

Quæ intentio sufficiat in Episcopo, ut Consecratio su-
per illa?

Idem est de aliis Ministris aliorum Sacramentorum.
Ex p. 12. tr. 1. Ref. 37.

§. 1. **Q**uestio potest moueri de quocumque mini-
stro Ordinis, uel aliorum Sacramentorum:
Et nouissimè Pater Palqualigus in sua sacra Doctrina
tom. 1. disp. 72. sect. 4. num. 16. docet sufficere inten-
tionem, quæ moueat Ministrum ad proferenda uer-
ba supra determinatam materiam, quam adhibeat si-
mul cum ritu Ecclesiæ, & in hoc saluati intentionem
faciendi, quod facit Ecclesia, ita ut stante tali
intentione, etiam si adesset intentio Ministrum non con-
ficiendi Sacramentum adhuc conficeret ita ille, qui
ex Catherino plura adducit fundamenta pro hac
bilenda sententia. Et poterat pro sua sententia addu-
cere Salmeronium, & Columbium, sed ut uerum fer-
tear pace uiri docti non debeat sententiam Catherini-
iam tumultatam cum Gallo Scribonio iterum nostris
temporibus ad vitam reuocare: nam in hoc Catheri-
num adherere Luthero, & Caluino tradit Hurtadus
de Sacram. in genere difficult. 4. quamuis se subiciat
Apostolicæ Sedi. Et ideo hanc sententiam uariis len-
sibus iniustam inuenies à Doctoribus in parte 10. à
me adductis, quibus nunc addo Bernal de Sacram.
sect. 2. §. 3. num. 55. ubi inuehitur contra ipsam saltem
tanquam falsam, ut facit etiam Martinon. de Sacram.
tom. 1. disput. 22. sect. 3. num. 28. Sed actius ex Valquez
Franciscus de Lugo de Sacram. lib. 1. cap. 2. quæst. 4.
n. 72. putat sententiam Catherini continere errorem
in fide: Et noster Pater Quartus in Rubricas Missalis
p. 3. tit. 7. dub. 4. citans Valquez, Coninch, & Car-
dinalem Lugo docet sententiam Catherini non posse
defendi sine errore in fide, & Dicastillus de Sacramen-
tis tom. 1. tract. 1. disput. 3. dub. 5. numero 47. putat
hanc sententiam post Tridentinum, & Florentinum

non posse suscipi. Vnde Granadus in 3. part. controu. 3. tract. 5. disp. 4. sect. 2. num. 6. sententiam contra Catherinum Catholicam appellat, quod etiam docet disp. 13. cap. 3. num. 28. & addit esse in Concilio Tridentino, & Florentino expressè definitum. Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 13. sect. 2. & Ochagavia de Sacram. in genere. quest. 22. conclus. 2. num. 5. asserunt esse de fide. Tannerus verò tom. 3. disp. 3. quest. 2. dub. 2. num. 21. sic ait. [Sententia Catherini non est amplius nota, sed planè erronea post Concilium Tridentinum sess. 7. canone 11. de Sacramentis in genere, ubi contra sectarios huius temporis sola intentionem externæ actionis requirentes, definitur, requiri intentionem faciendi quod facit Ecclesia. Vnde Bellarminus lib. 1. cap. 7. ait se non videre quomodo opinio Catherini à sententia hæreticorum differat.] Ita Tannerus.

2. Itaque ex his apparet sententiam Pasqualigi esse omnino reprobendam, & reiiciendam. Dico igitur ad valorem Sacramenti requiri intentionem, videlicet perficiendi Sacramentum iuxta diuinam institutionem, nec sufficere solam intentionem adhibendi ritum externum. Ita Catholici communiter, S. Bonaventura, Richardus, Alensis, Scotus, Gabriel, Durandus, Adrianus, Sorus, & alij, quos sequuntur Bellarminus, Suarez, & Vasquez sup. Coninch. quest. 64. num. 62. Tannerus tom. 4. disp. 3. quest. 4. dub. 2. num. 22. Petrus de Ledesma can. 6. concl. 13. Filliuc. tract. 2. n. 73. Anglez, Viualdus, Sayrus, Valenta, quos sequitur Bonacina de Sacram. disp. 1. quest. 3. punct. 2. §. 3. num. 5. cum aliis. Probatur primò ex Conciliis: nam Florentinum in decreto de Sacramentis, sic ait; [Hæc omnia Sacramenta tribus perficiuntur, videlicet rebus tanquam materia, verbis tanquam forma, & persona Ministri conferentis Sacramentum cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia quorum si quid desit, non perficitur Sacramentum.] Alsonat Tridentinum sess. 7. can. 11. & sess. 14. can. 7. definiens requiri saltem intentionem faciendi, quod facit Ecclesia, & nihil agere sacerdotem absoluentem per iocum; qui tamen intentionem habet proferendi verba. Probatur: quia ministrans Sacramentum necessariò se præbet Christi ministrum, vt docet Apostolus 1. Cor. 4. Vnde Christus dicitur in omni Baptismo baptizare Ioan. 1. secundum interpretationem Augustini tract. 6. in Ioan. Nullus autem operatur vt minister alterius, nisi dum intendit agere, quod alter instituit, & eam ratione qua voluit institutor fieri: sed Christus instituit Sacramenta, iussit externam actionem fieri, vt ceremoniam sacram sanctificantem: Ergo qui non intendit eam perficere vt talem, non agit, vt Christi Minister, & consequenter non efficit validum Sacramentum. Et nostram sententiam definitam esse patet ab Eugenio IV. in suo Decreto fidei, & oppositum damnatum est in Tridentino sess. 7. can. 10. dum ad valorem, seu perfectionem Sacramenti dicitur necessarium esse intentionem saltem faciendi, quod facit Ecclesia, id est faciendi totum, quod Ecclesia facit. Ecclesia autem non tantum facit exterius illud, cui ex institutione Christi conuenit ratio Sacramenti, sed etiam efficit Sacramentum. Et id specialiter definit Tridentinum sess. 14. can. 9. de Sacramento Pœnitentiæ dum ait, Sacerdotem ioco absoluentem nihil agere, & tamen ille profert verba absolutionis ex intentione proferendi illa. Quod generaliter quoad omnia Sacramenta absque dubio constat ex perpetua Ecclesiæ traditione, cui Eugenus IV. innixus id generaliter definitur, & cui Tridentinum innixus generaliter damnauit oppositum. Id quoque ab absurdo probatur, quia si ad valorem Sacramenti sufficeret intentio adhibendi res, & verba, quæ adhibet Ecclesia, & non esset necessaria intentio efficiendi Sacra-

Tom. IV.

mentum, saltem confusa, fieret verus Baptismus ab illo iocose, & irrisorie aliquem in fonte demergere, dicens: Ego te baptizo, vel ego te demergo in nomine Patris, &c. quia iste adhibet res & verba, quæ adhibet Ecclesia, & illa adhibet ex intentione ea adhibendi. Consequens autem est absurdum, ergo etiam antecedens. Ex quibus superioribus verbis Concilii Trident. sess. 7. cap. 11. de Sacram. in genere, ubi dicitur *Ministros Ecclesia dum Sacramenta conficiunt debere hanc intentionem sortiri, scilicet faciendi id, quod facit Ecclesia*: sic argumentor contra Pasqualigum, & Catherinum; Ille canon editus fuit contra aliquem errorem hæreticorum, vt omnes alij canones nulli autem hæretici negarunt esse necessariam intentionem Ecclesiæ in Sacramentis, nisi Lutherus, & alij: hi autem non damnantur ex eo, quod alias res, alia verba ab his, quibus Ecclesia nostra vtitur, vt patet ex verbis Concilij; neque damnantur ex eo, quod negent intentionem adhibendi materiam, & formam Sacramentorum, quia hanc ipsi admittunt, ergo ex eo damnantur, quod dicunt verum confici Sacramentum dummodo adhibeantur materia & forma, quamuis iocose id fiat. Ex eo enim ipso negant esse necessariam aliam intentionem, nisi eam quæ applicat exterius materiam, & formam Sacramentorum. Definit ergo Concilium esse aliam intentionem necessariam præter intentionem applicandi materiam, & formam. Cæteras rationes videbis apud citatos Auctores, apud quos inuenies fundamenta & rationes, quas pro se adducit Pasqualigus reiectas. Et ad auctoritatem D. Thomæ quam aduersarij adducunt, assero eius mentem constare magis ex iis, quæ tradit eadem q. 64. art. 10. in corp. & art. 8. ad 1. ubi affirmat intentionem ministri requiri, & eum qui non intendit Sacramentum conferre, sed derisoriè agere, tollere veritatem Sacramenti per illam peruersitatem, tamen si actum externum ponat. Quare cum D. Thomæ non sibi contradicat verbis citatis in obiectione: benigne interpretandus est, vt explicatur à Suarez, & Caietano, de perfectione Sacramenti præsumpta, non vera. Quia scilicet præsumendum est Sacramentum valere, quando nihil exterius in contrarium imprimatur ex parte Ministri, aut recipientis, & alioqui ponitur materia, & forma legitima. Re tamen ipsa nihil fit nisi minister ipse intendat actu proprio: quippe qui aliter non applicat potentiam quam habet efficiendi Sacramentum humano tantum modo applicabilem, vt ipsemet D. Thomæ assumat art. eod. ad 1. Vel potius loquitur S. Thomas verbis relatis in obiectione, de intentione generali, & confusa quam minister habet eo ipso quod vult nomine Ecclesiæ, aut eius more facere, id quod facit. Quæ intentio sufficit, & vix deesse potest sine extrema malitia operantis liberè cum aduertentia proferendi verba sacramentalia, vt exponit Lugo disp. 8. sect. 4. & confirmat ex eo, quod in illa responsione D. Thomæ ad 2. pro mentalis intentio, legebatur in quibusdam codicibus, *specialis intentio*, vt testatur Sotus in 4. dist. 1. q. 5. art. 8. §. in 2. argumento.

3. Nec contra superius dicta obstat dicere, quod inter alias rationes, quare ad Sacramentorum validitatem non requiratur probitas Ministri, solet allegari graue incommodum, quod inde sequeretur, videlicet, quod nunquam satis constaret fidelibus de Sacramentis Ecclesiæ verè perceptis; atque idem incommodum sequitur, si ponatur mentalis intentio Ministri aliàs necessaria, quamque velit facere eiusmodi actus externos: ergo, &c. Confirmatur ex Diuo Thomæ, qui hic ad secundum ita scribit; & ideo alij melius dicunt, quod Minister Sacramenti agat in persona totius Ecclesiæ, cuius est Minister; in verbis autem quæ profert exprimat intentio Ecclesiæ, quæ

F f

V
A
E
I
V
V
I

quæ sufficit ad perfectionem Sacramenti, nisi contrarium exterius exprimitur, ubi ad euitandum incommodum obiectum, videtur Dnus Thomas admittere, non necessariam internam intentionem ipsius administrantis, sed sufficere externam verborum pronuntiationem ex parte ipsius, quæ ab Ecclesiæ intentione satis determinetur ad Sacramentum (Respondetur negando subsumptum) & ratio diuersitatis, est quia vitæ sanctitas est res ardua, quæ non absque labore, & à difficultate conseruatur, aut amissa recuperatur ab hominibus circumdatis infirmitatibus, & peccandi occasionibus expositis. Vnde contigit, quod in Ministris sæpius illa desit, præsertim cum tam multi parum de vitæ honestate sint solliciti. Intencio autem faciendi Sacramentum sit Ministris facillima; iund verò moraliter loquendo vix potest desse in ordinario Ecclesiæ Ministro: nam hoc ipso quo vocatur ad Sacramenti administrationem, vel hoc ipso quo officium suum vult exequi, semper intentionem habet in illis actionibus faciendi, quod fidei e, requirunt, aut quod Ecclesia facit. Intencionem (inquit) habet consensum aliquam actualem, aut virtuales in actu exercito, vt loquitur Bonac. tom. 1. de Sacram. in genere, disp. 1. quæst. 13. § 4. num. 15. & 16. quæ sufficit, vt sumitur ex Henricquez lib. 10. cap. 10. n. 2. Dominic. Soto in 4. disp. 5. n. 8. & Valentia tom. 4. disp. 3. q. 5. p. n. 3. licet non habeat intentionem formalem qua expressè cogit, & velit facere, quod Christus instituit, aut Ecclesia facit: quare non est par ratio fidelibus dubitandi de Sacramentis verè administratis, ex eo, quod ponatur hæc intencio Ministri necessaria, & ex eo quod requireretur Ministri Sanctitas. Ad Diuum Thomam, quod attinet, in primis ex verbis eius supra allegatis constat satis eum absolute requirere intencionem Ministri, qua velit facere Sacramentum: verbis itaque modo obiectis solum vult docere, quod hoc ipso, quod minister agit ex persona Ecclesiæ, siue prout est Minister Ecclesiæ, eo ipso habere sufficientem intencionem faciendi Sacramentum, ita vt nullus debeat anxie esse sollicitus, an forsitan Minister in mente formauerit sufficientem, aut satis distinctam, & expresse intencionem faciendi, & conferendi Sacramentum: nam hoc ipso quod facit tales actiones; vt ab Ecclesia Ordinatus & deputatus ad tale ministerium, interdicit sufficienter facere Sacramentum, nisi contingeret, quod expressè contrariam formatet intencionem; quod præsumendum non est, imò nec de eo dubitandum, nisi exterius indicaret, vt Diuus Thomas habet. Neque Syluest. verbo Baptismus 3. quæst. 12. aliud videtur docere, licet Tannerus supra dub. 2. num. 21. illum citet pro opinione Catherini. Et ideo nostram sententiam contra Pasqualigum; & Catherinum: præter Doctores citatos mordicus sustinet Vvigers in 3. p. quæst. 64. art. 8. & Mercerus de Sacram. quæst. 64. art. 8. prop. 1. Caspensis in curs. Theolog. tom. 2. tract. 21. disp. 4. sect. 6. Ioannes Poncius in curs. Theolog. disp. 46. quæst. 4. concl. 1. n. 25. Auersa tom. 1. q. 64. sect. 3. Syluius in 3. part. q. 64. art. 8. conclus. 1. cum seqq. & alij.

4. Dicendum est igitur pro nostra materia non sufficere ad validitatem consecrationis Episcopi, si Episcopus consecrator habeat tantum intencionem proferendi verba, & applicandi materiam, si etiam non habeat intencionem consecrandi Ordinem, & Sacramentum, prout est à Christo institutum; & sic dicendum est de alijs Ordinibus, & Sacramentis. Vide non solum dignitate, sed etiam sapientia Eminentissimum Cardinalem de Lugo à me in part. 10. adductum, qui nominatim inuehitur contra Scribanium, in sui fauorem à Pasqualigo allatum.

Ve in Ref.
not. præter-
rit. signan-
ter in eius
§. penult.

RESOL. XXXVIII.

Vnde procedat, vt Episcopi assistentes aliquos ritum ad Substantiam Consecrationis pertinentes non simul peragant? Ex part. 12. tract. 1. Rel. 38.

§. 1. **G**rauis est difficultas: nam vinctio manuum, & capitis, & traditio Baculi pastoralis, annuli, & libri Euangeliorum efficitur ab vno Episcopo; & tamen, vt obteruat Valquez in 3. part. disp. 240. c. 5. n. 55. & alij, vt supra visum est, ex diuina institutione tres Episcopi requiruntur tanquam necessarii Ministri Consecrationis vnde Bernalde de Sacrament. dissertatione 49. sectione 2. numero 7. dixit, quod Minister ordinatus Consecrationis Episcopi est Trinitas Episcoporum, sed in administratione Sacramentorum, vt docet Poncius in curs. Theol. disp. 48. quæst. 2. conclus. 8. num. 15. & alij communiter, influentia illa, quæ traduntur ab Episcopo ordinante, dati debent immediate ab Episcopo de necessitate Sacramenti, vt quid igitur in Consecratione Episcopi, cum Episcopi assistentes sint ministri diuini Ordinationis, non omnes vna eum Consecrante efficiunt eodem ritus; actamen videmus, vt dictum est, ipsos non effecere vinctioem capitis, nec manuum, nec potrigere Annulum, Baculum pastorale, nec librum Euangeliorum, sed tantum hæc omnia à solo Episcopo consecrante peraguntur.

2. Hæc difficultas torquet Doctorem vitorum ingenia: vnde P. Dicastillus de Sacram. tom. 1. tract. 6. disp. 1. dub. 9. n. 136. putat non esse necessarium ad rationem Sacramenti, vt totam materiam adhibeat ille qui minister est, iuxta sententiam Valquij; ac proinde etiam si aliqua pars materię adhibeatur ab alio, qui non sit minister, & etiam si illa pars materię necessaria sit ad Sacramentum; posse per illam adhibitionem partis materię à non ministro conferri Sacramentum. Vnde in nostro casu dicit etiam posse habitationem (& sic dicam) libri Euangeliorum supra caput consecrandi esse partem materię necessariam simul cum manuum impositione; siue ea libri habitio proveniat ab alio Episcopo siue sacerdote, siue Diacono; ita vt nec impositio libri, sine manuum impositione, nec hæc impositio sine illa sit sufficiens materia, sed vtraque simul, & ea ratione potuisse institui huiusmodi Sacramentum, nemo potest dubitare. Quod autem sic de facto institutum sit, colligimus ex eo, quod ea sit magis communis sententia in schola, & fundata in vsu Ecclesiæ adhibentis librum, non solum, quæ explicatur in Concilio Carthaginense IV. sed etiam ab antiquis Patribus primitiue Ecclesiæ recepta, & tradita consuetudine, vt ex Dionysio Apostolorum discipulo constat, & latè probat Turrianus ad citata loca Clementis Romani, maxime lib. 8. Constitutionum, c. 4. lib. 2. pro Epistolis Pontificum, cap. 21. post mea. Quod autem ea impositio non necessario fieri debeat ab Episcopis consecrantibus, constat ex vltimo moderno Ecclesiæ in Pontifice Romano Clem. VIII. iussu edito. Ita Dicastil.

3. Verùm magis latè explicat hanc difficultatem Nicolaus Isambert in 3. parte D. Thomæ, de Sacram. Ordinis, disp. 3. artic. 5. & firmat, argumentum à nobis allatum non ob stare, nam tres Episcopi ita requiruntur ad vñus in Episcopum ordinationem, vt tamen eorum vnus sit solus, & etiam appelletur in Romano Pontificali Consecrator: duo verò reliqui, sint & appelletur tantum in eodem Romano Pontificali assistentes; quæ distinctio appellationis indicat etiam, & distinctionem officij inter illos: & quem